

Małgorzata Cwenk

Marian Maciejewski – biogram

Colloquia Litteraria 1/16, 133-134

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Marian Maciejewski, prof. dr hab., ur. 21 III 1937 w Zberzynie k. Konina, zm. 22 września 2013 w Lublinie. Teoretyk i historyk literatury polskiej, wybitny znawca i badacz romantyzmu, wieloletni pracownik naukowy Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, w latach 1979–1996 i 2005–2007 kierownik Katedry Literatury Polskiej Oświecenia i Romantyzmu. Wykładowca literatury w seminariach duchownych we Włocławku, Lublinie, na Skałce w Krakowie oraz Kazimierzu Biskupim.

Z KUL-em po raz pierwszy zetknął się w czasie studiów polonistycznych w latach 1956–1961. Po ich zakończeniu przez 2 lata był stypendystą naukowym, a później asystentem i st. asystentem (ale przede wszystkim uczniem) prof. Czesława Zgorzelskiego w II Katedrze Historii Literatury Polskiej KUL (przemianowanej w 1978 na Katedrę Literatury Polskiej Oświecenia i Romantyzmu). Pracę doktorską *W kręgu narodzin polskiej powieści poetyckiej* obronił w 1969; stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1978 na podstawie rozprawy *Poetyka – Gatunek – Obraz. W kręgu poezji romantycznej*, której bronił w Instytucie Badań Literackich PAN; prof. od 1988. Promotor wielu prac magisterskich i doktorskich; recenzent rozpraw doktorskich i habilitacyjnych.

W swojej działalności naukowej Maciejewski zajmował się twórczością czołowych romantyków polskich: Mickiewicza, Słowackiego, Malczewskiego, Rzewuskiego, Chodźki. Jego prace z zakresu genealogii w znacznym stopniu przyczyniły się do ukonstytuowania się w teorii literatury dwóch – istotnych w twórczości z I. połowy XIX wieku – gatunków literackich: powieści poetyckiej i gawędy romantycznej. Był również redaktorem fundamentalnych opracowań literaturoznawczych, twórcą oryginalnej koncepcji hermeneutycznej, określanej jako kerygmaticzna interpretacja literatury¹. Wykłady z tego zakresu wygłaszał m.in. na Wydziale Teologicznym KUL (sekcja pastoralna). Jak

¹ Pełna bibliografia prac M. Maciejewskiego w: *Czterdzieści i cztery studia ofiarowane profesorowi Marianowi Maciejewskiemu*, pod red. Dariusza Seweryna, Wojciecha Kaczmarka i Agaty Seweryn, Lublin 2008.

sam podkreślał – ten wymiar pracy dydaktycznej spletał się silnie z procesem przemiany jego osobistej świadomości chrześcijańskiej. W swoich pracach wyjaśniał, że „kerygmaticzna interpretacja literatury zakłada szczególne dyspozycje hermeneutyczne wpływające z egzystencjalnego spotkania z Chrystusem zmartwychwstałym”, czyli „doświadczenie wiary chrześcijańskiej, a nie religii w sensie religijności tak zwanej naturalnej, czy tylko doktrynalne wyposażenie tekstu”².

Był członkiem lubelskiego oddziału PAN, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Towarzystwa Naukowego KUL, Instytutu Badań nad Twórczością Cypriana Norwida, zespołu redakcyjnego „Roczników Humanistycznych”.

Małgorzata Cwenk

² *Literatura w świetle kerygmatu*, w: tegoż, *«ażeby ciało powróciło w słowo». Próba kerygmaticznej interpretacji literatury*, Lublin 1991, s. 8